

Výlet do zahrady

Jupiter překypoval nápady.

„Myslím, že by s tímhle případem mohla souviset ta socha v zahradě. Třeba vždycky v noci ožije!“

Vicky si poklepala na čelo: „A ty máš možná o kolečko víc.“

„Nebo korálovec šplhá po zdi a vniká do tříd. A ničí katedry!“ přišel Jupiter s dalším podezřením.

Nick se dal do smíchu: „Vždyť by musel mít hubu velkou jako sekačka.“

Jupiter sám musel uznat, že přestřelil. Ale už začínal tušit, jak by mohli celé záhadě přijít na kloub. „Co byste řekli večerní procházce ke škole?“

Nick se ušklíbl: „Večer, a do školy? To je horší než blechy v kožichu.“

„My taky nepůjdeme do školy, ale trochu se porozhlédneme po zahradě!“ uklidnil ho Jup.

Pak připravil pro všechny večeri: pizzu se salámem a feferonkami. Byla z mrazáku, ale přesto chutnala báječně.

Když kamarádi vyšli z hradu, byly ulice mokré. Během jejich porady se nad městem přehnala

krátká bouřka. Jup, Vicky a Nick naskočili na kola a vyrazili.

Na nebi se ještě pořád honily černé mraky, když dojeli na školní dvůr.

„Kdo půjde první?“ chtěl vědět Nick.

„Já, ty zbabělče!“ utahoval si z něj Jup. Proplétal se mezi divoce rostoucími keři a kolem starých stromů. Se svými zkroucenými větvemi vypadaly jako lidé svíjející se bolestí.

Vicky se držela těsně u Jupitera. Ve večerním šeru jí stromy připadaly dost strašidelné.

Ani Nick od nich nedokázal odtrhnout pohled. Dosud si je nikdy pořádně neprohlédl. Zaklonil hlavu a zadíval se do širokých korun.

Úder přišel naprosto nečekaně. Byl tak silný a prudký, že Nick klopýtl a upadl. Nad ním se ozval pomalý, hluboký, chraplavý smích. Otočil se a zahleděl se do listí nad sebou.

Kdo se to smál? Kdo na něj zaútočil?

Za sebou uviděl mohutný kořen vyčnívající ze země jako nějaká svalnatá paže. Ne, to přece není možné. Přece ho nemohl nakopnout on!

Nick k němu po čtyřech dolehl a opatrně po něm natáhl ruce. Nikdy by to nepřiznal, ale bál se, aby ho kořen nechytil. Jeho prsty byly od kořene už jen pár centimetrů, když strom ná-